

FITZEK TSOKOS

IZOLOVANÍ

PSYCHOTRILER

EDÍCIA
MIMO ZÁKONA

SEBASTIAN FITZEK
MICHAEL TSOKOS

IZOLOVANÍ

TATRAN

Z nemeckého originálu Sebastian Fitzek und Michael Tsokos:
Abgeschnitten
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Droemer Verlag, Mníchov 2012,
preložil Andrej Zahorák.
Vyšlo vo Vydavateľstve TATRAN, Bratislava 2019 ako 5214. publikácia
a 20. zväzok edície Mimo zákona.
Vydanie I.
Prebal a väzbu spracoval Peter Zentko
Zodpovedná redaktorka Eva Melichárková
Jazykové redaktorky Marta Bábiková, Zlata Sršňová
Technická redaktorka Eva Zdražilová
Sadzba RS servis, Bratislava
Vytlačila CPI Moravia Books, Pohořelice.

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

All rights reserved.
Kniha bola zmluvne dohodnutá s agentúrou AVA international GmbH,
Nemecko (www.avainternational-de)

Copyright © 2012 by Verlagsgruppe Droemer Knauer GmbH & Co.KG,
Munich, Germany
Translation © Andrej Zahorák 2019
Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2019

ISBN 978-80-222-1043-0

Podľa informácií sa šesťdesiatjedenročný muž priznal, že 282 rás sexuálne zneužil svoju dcéru. Krajský súd ho odsúdil na **dva roky podmienene**. Páchateľ využil skutočnosť, že obeť až po mnohých rokoch dokázala hovoriť o tom, čo prežila. Súd navyše skonštatoval, že k činom došlo „pred trinástimi až osemnástimi rokmi“. V roku 1992, keď sa to všetko začalo, malo dievča sedem rokov.

Zdroj: *Der Tagesspiegel*, 16. apríl 2010

Krajský súd v Hamburgu odsúdil podvodníka s cennými papiermi na **päť a pol roka väzenia**. Obchodník kúpil milióny lacných akcií (tzv. penny-stocks), prostredníctvom dezinformácií navýšil ich kurz a skôr, ako ich cena opäť klesla, podiely rýchlo predal.

Zdroj: *Frankfurter Allgemeine Zeitung*, 17. apríl 2009

Prológ

„Kde toľko trčíš?“

„Matkin hlas úspešne konkuroval mrazivej teplote vonku. Zdalo sa, že slúchadlá Fioninho mobilu priťahujú zimu ako magnet. Mala už také premrznuté uši, že štoplíky v nich ani necítila.

„O chvíľu som doma, mami.“

Keď prechádzala bicyklom po zľadovatenom výmole na ceste, trochu sa zakymácala. Neobzrela sa, iba skontrolovala, či jej z koša nevypadla školská taška.

„A čo je podľa teba o chvíľu, mladá dáma?“

„Desať minút.“

Zadné koleso jej preklzlo, premýšľala, či nemá radšej pred zákrutou zosadnúť. Blikajúce predné svetlo ju vždy upozornilo na prekážku na kľukatej ceste až v poslednej chvíli. Ale aspoň tu nie je toľko snehu ako na cyklistickom chodníku pozdĺž Königsallee.

„Desať minút? Mala si byť doma už pred hodinou!“

„Ešte som Katrin skúšala slovíčka,“ zaklamala Fiona. V skutočnosti strávila popoludnie so Sandrom, ale to teraz nemusí vešať matke na nos. Aj tak je presvedčená, že Sandro má na ňu zlý vplyv. A to len preto, lebo je ploletý a v obočí má piercing.

Keby tá vedela.

„O chvíľu sa mi vybijie mobil, mami. Mám iba dve percentá.“ Tentoraz povedala pravdu a matka si vzdychla. „Ponáhľaj sa, ale nechod skratkou. Rozumela si?“

„Áno, mama,“ nervózne odvrkla Fiona a pritiahla k sebe kormidlá, aby predným kolesom prešla cez koreň. *Bože, mám*

trinásť, už nie som decko! Prečo sa k nej rodičia stále musia správať ako k malému dieťaťu? Sandro jej povedal, že na svete azda neexistuje bezpečnejšie miesto ako nočný les.

Pochopiteľne. Ktorý vrah pripustí, aby mu omrzol zadok v nádeji, že okolo náhodou pôjde obeť?

Štatisticky je dokázané, že oveľa viac trestných činov sa stane za denného svetla alebo v osvetlených miestnostiach, a nie za tmy. Napriek tomu si všetci myslia, že nebezpečenstvo číha najmä v tme. Je to rovnako hlúpe ako večné vystríhanie pred cudzími ľuďmi. Väčšina sexuálnych delikventov sú príbuzní alebo známimi obeť a často sú to dokonca aj vlastní rodičia. Samozrejme, že vás nikto nebude varovať, aby ste nenastupovali do maminho a ockovho auta.

„Ponáhľaj sa, Fionka,“ boli posledné mamine slová a potom sa baterka s dlhým pípnutím definitívne vybila.

Fionka. Kedy ju konečne prestane tak otrasne volať?

Bože, ako len neznášam svoju sprostú rodinu! Kiežby som sa už konečne mohla odsťahovať.

Zúrivo sa oprela do pedálov.

Chodník pred ňou sa zužoval, vinul sa do otáčavej zákruty medzi hustými borovicami a vyústil na lesnej ceste. Len čo Fiona vyšla spod ochranných korún stromov, oprel sa do nej silný vietor a začali jej sliziť oči. Preto si takmer nevšimla rozsvietené zadné svetlá.

Kombi malo zelenú, čiernu alebo modrú farbu. Jednoducho bolo tmavé. Stálo pri hromade zoŕatých kmeňov a motor bežal. Auto malo otvorený kufr a Fiona v slabom svetle zbadala, že sa v ňom niečo hýbe.

Srdce jej išlo vyskočiť z hrude ako vždy, keď bola rozrušená.

Ale choď, veď nie si bojko. Už si zažila veľa nebezpečných situácií, tak prečo sa zase bojíš?

Opäť zrýchlila a čo najviac sa držala kraja cesty. Stalo sa to, keď bola od auta iba niekoľko metrov. Z kufru sa vystrčila ruka.

Alebo to tak aspoň na prvý pohľad vyzeralo. Naozaj sa hom-

pálala nad zašpinenou poznávacou značkou a zvyšok tela ležal na podlahe kufra.

„Pomôž mi!“ ozval sa mužský hlas. Dotyčný bol starý, teda aspoň podľa Fioniných kritérií. Všetci nad tridsať boli už jednou nohou v hrobe. Hovoril tak potichu, že zvuk motora ho takmer úplne prehlušil.

„Pomoc!“

V prvej chvíli chcela jednoducho pokračovať v ceste, ale muž zdvihol zakrvavenú hlavu a natiahol k nej ruku. Spomenula si na plagát v Sandrovej izbe, na ktorom zo zeme trčala zombieho ruka.

„Prosím ťa, neodchádzaj!“ zachripel cudzinec o niečo hlasnejšie.

Zastavila sa, zosadla z bicykla a s dostatočným odstupom ho váhavo pozorovala.

Mal opuchnuté oči, z úst mu tiekla krv a pravú nohu mal neprirodzene vykrútenú.

„Čo sa vám stalo?“ Hlas sa jej chvel rovnako ako tep.

„Prepadli ma.“

Pristúpila bližšie. V slabom svetle toho veľa nevidela, ale všimla si, že má na sebe športovú súpravu a tenisky.

Potom jej zrak padol na detskú sedačku v kufri, a to rozhodlo. „*Nedaj sa oklamať. Skutoční psychopati vždy vyzerajú ako obeť. Zneužijú tvoj súcit,*“ opakoval jej Sandro. A ten si toho v živote preskákaval oveľa viac ako jej matka. Možno je ten muž naozaj zlý a zaslúži si to.

A keby aj, mňa do toho nič. Nech mu pomôže niekto iný.

Vysadla na bicykel a muž sa rozplakal. „Nechod' preč, prosím ťa. Nič ti neurobím.“

„To hovoria všetci.“

„Veď sa na mňa pozri! Nevidíš, že potrebujem pomoc? Prosím ťa, zavolaj sanitku!“

„Mám vybitý telefón.“ Z uší si vytiahla slúchadlá, v rozrušení na ne úplne zabudla.

Muž vyčerpane prikývol. „Mám mobil.“

Fiona si poklepala po čele. „Ja sa vás určite nedotknem.“

„To ani nemusíš. Je vpredu v aute.“

Zvíjal sa, akoby mal krčce a zdalo sa jej, že sa trasie od bolesti.

Doriti, čo teraz?

Zovrela kormidlo. Napriek hrubým koženým rukaviciam mala studené ruky.

Mám či nemám?

Z úst jej vychádzali obláčiky pary.

Ťažko ranený muž sa pokúsil narovnať, ale opäť bezvládne klesol na dno kufra.

„Prosím,“ naliehal, až sa Fiona napokon odhodlala.

Veď je to jedno. Určite sa niečo pobabre.

Stojan na hrboľatej ceste nedržal, tak položila bicykel na zem. Keď prechádzala okolo auta, dávala si pozor, aby sa k mužovi príliš nepriblížila.

„Kde je?“ spýtala sa, keď otvorila dvere na strane vodiča.

Videla držiak na handsfree, ale bol prázdny.

„V priehradke,“ zachripel muž.

Chvíľu premýšľala, či by nemala obísť auto z druhej strany, ale potom sa naklonila cez sedadlo spolujazdca.

Zohla sa a otvorila priehradku.

Nič.

Veď ako inak.

Namiesto mobilného telefónu jej do rúk padlo otvorené balenie latexových rukavíc a lepiaca páska. Rozbúchalo sa jej srdce.

„Našla si ho?“ počula mužov hlas, no zazdalo sa jej, že oveľa bližšie. Otočila sa a zbadala, že sa obrátil a kľučí v kufri hneď za zadným sedadlom, iba kúsok od nej.

Potom sa všetko zbehlo veľmi rýchlo.

Ignorovala latexové rukavice, bude si musieť vystačiť s vlastnými. Načiahla sa pod sedadlo. Zbraň bola presne tam, kde povedal Sandro. Nabitá a odistená.

Zdvihla hlaveň, zažmúrila pravé oko, namierila mužovi do tváre a vystrelila.

Výstrel znel, akoby vytiahla zátku z vínovej fľaše, pretože

zbraň mala tlmíč. Muž spadol naspäť do kufra. Fiona odhodila zbraň do lesa, ako sa dohodli, a zdvihla bicykel.

Škoda, že sa jej vybil mobil, inak by Sandrovi okamžite poslala esemesku, že všetko vyšlo podľa plánu. I keď to skoro nedokázala, a len preto, že jej toho sviniara odrazu prišlo ľúto. Ale sľub je sľub. Okrem toho, keď chce konečne vypadnúť z domu, potrebuje peniaze. „Ten hajzel si to zaslúži,“ rozlúčil sa s ňou Sandro. A že takéto niečo preňho robí naposledy. Veď to je jasné. *Budúci týždeň budem mať štrnásť. Budem plnoletá a za toto by som mohla ísť do basy. Keby mi na to prišli dnes, maximálne by do mňa niečo hustila niektorá sociálna pracovníčka.*

Perfektný právny systém, a Sandro sa okrem toho naozaj dobre vyzná v práve, zákonoch a podobných hlúpostiach. Jednoducho vie o živote viac ako jej mama.

Pri pomyslení, že keď sa s ním ráno znova stretne, mu všetko podrobne porozpráva, sa usmiala. Dokonca ani nepotrebovala lepiacu pásku, aby toho lúzra spútala. Ale teraz sa musí ponáhľať. Večera je iste už dávno na stole.

1. kapitola

O desať dní. Helgoland

Tá krv sa mi nepáči!

Linda unavene pozorovala obeť. S tým mužom sa trápila už celé hodiny. S nožom zabodnutým v jeho chlpatom bruchu bola spokojná, aj von vyvalené črevá a sklený pohľad, v ktorom sa odrážala vrahyňa, boli v poriadku.

Ale krv nevyzerá ako skutočná. Zase som to pokašľala.

Rozzúrene vytrhla papier zo skicára, pokrčila ho a hodila pod stôl k ďalším nevydareným pokusom. Z uší si vytiahla štople slúchadiel a pochmúrnu rockovú hudbu vystriedal šum mora. Z termosky si doliala horúcu kávu. Skrehnutými prstami objala pohár, aby si ich zohriala, a zamyslene sa napila.

Prekliate scény násilia.

Stvárniť smrť jej vždy robilo najväčšie problémy, hoci práve to malo najväčší úspech. Jej komiksy čítali najmä tínedžerky a z bohvieakého dôvodu práve nežnejšie pohlavie inklinovalo k detailnému stvárneniu násilia.

Čím tvrdšie, tým ženskejšie, vytrvalo zdôrazňoval jej vydavateľ.

Pokiaľ išlo o ňu, uprednostňovala prírodné motívy. Nie očarujúcu scenériu z filmov Rosamundy Pilcherovej, žiadne lúky plné kvetov či vlniace sa obilné lány. Fascinovala ju živelná sila zeme. Sopky, strmé útesy s obrovskými vlnami, gejzíry, cunami či cyklóny. V tomto smere sa jej práve naskytoval dych vyrážajúci pohľad. Z malého ateliéru mala jedinečný výhľad na rozbúrené Severné more okolo Helgolandu. Úzky dvojposchodový drevený dom bol jednou z mála stavieb na západnom pobreží ostrova. Nachádzal sa na okraji jedného z mnohých kráterov,

čo tu zostali po anglickom bombardovaní za druhej svetovej vojny. Linda si strúhala modrú ceruzku, s ktorou si vždy robila náčrt, a pritom sledovala z okna more.

Prečo mi nikto nezaplatí za zvečnenie takéhoto výhľadu? Odtedy utiekla na ostrov, často o tom premýšľala.

Spenené more a ťažké oblaky boli naozaj pôsobivé. Mala pocit, ako keby ostrov za posledné dni zostúpil k moru. Vlnolam pri južnom prístave bol zaplavený a z trojramenných betónových pilierov, ktoré nahádzali do mora, aby chránili pobrežie, trčali iba špice. Aj napriek výstrahám meteorológov by si najradšej obliekla nepremokavú bundu, obula gumáky a poprechádzala sa po pláži. Ale na to bolo príliš skoro. Zatiaľ.

Musíš si počkať na poriadnu búrku, až potom môžeš ísť von, napomenula sa v duchu.

Neprešiel ani deň, čo v rádiu vyzvali ľudí, aby opustili ostrov, skôr než k nemu dorazí orkán s nevinným menom Anna. Nepriaznivé predpovede sa medzitým naplnili, hoci spočiatku takmer nikto neveril, že ostrov by mohol byť tento rok odrezaný od pevniny. Potom však predzvesť búrky strhla strechu južného krídla nemocnice a aj keď do ostatných častí budovy nepršalo, ľudia už nemali zabezpečenú lekársku starostlivosť, lebo prívod elektriny bol poškodený, čo takmer spôsobilo požiar. Keď už nedokázali zabezpečiť ani dodávku potravín, prví prehodnotili rozhodnutie zostať na ostrove starší ľudia.

Po nich evakuovali hŕstku turistov, k nim sa pripojila väčšina miestnych rodín s deťmi, a keď dnes popoludní odišiel posledný trajekt, počet obyvateľov Helgolandu klesol na necelých sedemsto. Tí, čo zostali, sa vzopreli zlému počasiu a ešte horším predpovediam a dúfali, že škody nakoniec nebudú až také veľké, ako hlásia meteorológovia. Staré dobré jadro sa každý deň schádzalo v hostinci *Bandrupp*, pomenovanom po starostovi, aby prebrali momentálnu situáciu.

Na rozdiel od ľudí, ktorí nechceli nechať napospas svoje domy a majetok a zaprisahali sa, že ostrov neopustia ani v týchto zlých časoch, tu Linda zostala z úplne iného dôvodu. Pravdepodobne

jediná túžobne očakávala orkán aj s následkami, hoci to znamenalo, že bude musieť ešte chvíľu prežiť na konzervách a piť vodu z vodovodu.

Hrôza, pred ktorou uteká, sa k nej nedostane až vtedy, keď bude Helgoland kompletne izolovaný od okolitého sveta. Až vtedy sa nebude báť opustiť svoj úkryt.

„Na dnes stačilo,“ vyhlásila a vstala od stola. Od skorého rána pracovala na scéne rozhodujúceho súboja, kde sa amazonská hrdinka mstila svojmu súperovi, a po siedmich hodinách maľovania mala krk tvrdý ako kameň.

Posledné dni pracovala ako zmyslov zbavená, hoci na to vlastne nemala dôvod.

Nemala novú zákazku a vydavateľstvo nevedelo, že po ilustrovaní kníh iných autorov, ktorému sa venovala dlhú dobu, po prvý raz pracuje na vlastnom príbehu. Dočerta s vydavateľstvom, veď odkedy sa zo dňa na deň bez slova vyparila a nedokončila svoj posledný projekt, ani netušili, či ešte žije. Keďže sa vykašľala na dôležitý termín odovzdania, pravdepodobne sa jej už nikdy nezovú. Preto si teraz mohla kresliť, čo chcela. Vždy, keď si sadla za stôl, aby dala priestor kreativite, nemaľovala svoje obľúbené prírodné motívy, ale obraz umierajúceho muža, ktorý mala pred očami. Hoci sa jej výjav násillia nemaľoval ľahko, hlboko vo svojom vnútri cítila, že práve tento motív musí preniesť na papier, ak sa chce v noci konečne vyspať.

Keď sa mi toto podarí, namaľujem more. Najprv musím dostať to násillie zo svojej duše.

Vzdychla si a zišla do kúpeľne. Na konci dňa sa vždy cítila, akoby zabehla maratón. Vyčerpaná a špinavá. Aj keď sa takmer nehýbala, nutne potrebovala sprchu. Dom nikdy nerenovovali, bolo to vidno najmä na stroho zariadenej kúpeľni: na stene boli tmavozelené kachličky, aké naposledy videla na toailete diaľničného motorestu, a sprchovací záves bol moderný v čase, keď sa používali vytáčacie telefóny. Aspoň voda sa rýchlo zohriala. Vždy to bolo lepšie než sprcha v jej berlínskom byte. Za iných okolností by sa v malom dome s krivými stenami, slabo tesnia-

cimi oknami a nízkym stropom cítila príjemne. Nepotrpeľa si na luxus a výhľad na more bol dobrou náhradou za kvetované tapety, okrové poťahy a vypchatú rybu nad kozubom.

Bohužiaľ, nie za nočné mory, ktoré mi nedajú spať.

Narovnala tmavú blúzku, ktorou zakryla zrkadlo, keď sa sem nastahovala, a vyzliekla sa. Vedela, že posledné mesiace na nej zanechali hlboké stopy, a nechcela sa na ne každý deň pozeráť v zrkadle.

V sprche si najprv napanila hnedé, po pleciah dlhé vlasy a zvyšok peny rozotrela po chudom tele. Kedysi mávala kypré tvary, ale dnes sa to dalo tušiť iba pri pohľade na jej trčiace boky. Kedysi bola „dobře živěná“, ako raz zo žartu poznamenal Danny. Pri tej spomienke ju striaslo a pustila si teplejšiu vodu. Ako vždy sa snažila, aby si nenamočila tvár.

Nech sa nemusím dotýkať svojich rán.

Dnes však nezareagovala dosť rýchlo a z vlasov jej stieklo trochu peny na pórovité jazvy na čele. Chvalabohu ich bolo vidno len vtedy, keď si odhrnula hustú ofinu.

Dočerta.

S nevoľou si opláchla tvár pod prúdom horúcej vody, čo bolo takmer horšie ako dotýkať sa rozleptaných miest na koži.

Mala veľa jaziev. Väčšina z nich bola väčšia ako jazva na čele a nehojili sa, pretože boli na miestach, kam sa nedostal žiaden liek ani chirurg. Boli ukryté hlboko v spletiach jej duše.

Keď si prúdom vody asi desať minút masírovala krk, cítila, že sa postupne uvoľňuje. Ak pred spaním včas užije Ibuprofen, pravdepodobne zabráni silnej bolesti hlavy. Predvčerom naň zabudla a uprostred noci sa zobudila s pocitom, že má v hlave zbijačku. Zatiahla kohútik, počkala, kým zanesená hlavica prestane kvapkať, odtiahla záves sprchy a zmeravela.

Najprv mala iba zvláštny pocit a nechápala, čo ju zarazilo. Dvere boli zatvorené, blúzka visela na zrkadle a uterák bol prehodený cez radiátor. Ale niečo bolo predsa len iné.

Ešte pred rokom by nič necítila, no po tom všetkom, čo sa jej odvtedy stalo, sa u nej vyvinulo niečo ako šiesty zmysel pre ne-

viditeľné hrozby. Nemohli za to len videokazety na nočnom stolíku v jej berlínskom byte. Na nahrávkach bola ona a ten, kto ich nakrútil, musel stáť pri jej posteli, kým spala.

Linda zadržala dych a počúvala, či nezačuje niečo podozrivé. Počula však iba nárazy vetra, ktorý sa zapieral do domu.

Planý poplach, pomyslela si a začala pravidelnejšie dýchať, aby sa upokojila. Trasúc sa vyšla zo sprchy a načiahla sa za uterákom.

V tej chvíli ju zasiahlo poznanie ako elektrický prúd.

Vykrikla, začala sa triasť a prudko sa zvrtila, ako keby sa bála, že na ňu zozadu niekto skočí. Cítila však iba vlastný strach, nemohla sa ho zbaviť tak ľahko ako uteráka, ktorý práve odhodila.

Uterák... Keď sa ho dotkla, premkla ju hrôza.

Bol mokrý.

Kým sa sprchovala, niekto sa doň musel utrieť.

2. kapitola

Nie, dočerta, nedotkla som sa ho. Presne si pamätám, že som ho dnes ráno položila na radiátor.“

Linda cítila, ako sa jej do hlavy nahrnula krv, a to ju rozhnevalo viac ako snaha jej brata upokojiť ju. Clemens ju nemohol vidieť, ale poznal ju tak dobre, že už len z tónu jej hlasu vedel, že očervenela – ako vždy, keď bola rozrušená.

„Upokoj sa, drobce,“ povedal hlasom postavy zo svojich obľúbených filmov o newyorskom podsvetí. „Zariadil som to. Už sa ničoho nemusíš báť.“

„Ha!“ Trhane dýchala. „A ako potom vysvetlíš ten mokrý uterák? Bože, veď je to presne Dannyho rukopis!“

Danny. Doriti, prečo toho gaunera ešte vždy volám tak pekne?

Bolo jej zle už len pri myšlienke, že s tým odporným chlapom išla do postele, a to hneď niekoľkokrát. A pritom nemôže povedať, že by ju nikto nevaroval. „*Bude to mať taký zlý koniec, ako dobre vyzerá,*“ predpovedala jej mama. Aj otec trafil kliniec po hlavičke poznámkou: „Mám pocit, že nám ešte neukázal pravú tvár.“ V podstate vždy vedel dobre odhadnúť ľudí. Rodičia jej niekedy pripadali mimo reality, veď ich bežný život vo veľkej miere pozostával z písomiek a konferencií pre učiteľov, ale tridsať rokov v školstve ich naučilo dobre odhadnúť ľudí. No aby ste vedeli, že ich vzťah sa neskončí dobre, ste ešte nemuseli byť veštec. Koniec koncov, Daniel Haag bol najúspešnejší z autorov, ktorým ilustrovala diela, takže bol niečo ako jej šéf. A aférky so šéfmi sa väčšinou končia zle. Nikto netušil, *ako veľmi.* Ani jej rodičia.

Všetko sa začalo nevinne. V podobných prípadoch to tak asi

býva vždy. Samozrejme, že si všimla jeho výbušnú povahu, ale keď ho na začiatku ich vzťahu nahneval napríklad nevinný kompliment od čašníka alebo keď jej vyčítal, že mu hneď neodpísala na esemesku, iba sa pobavene usmiala nad jeho žiarlivosťou.

Linda vedela, že svojou otvorenosťou dokázala zneistiť mnohých chlapov. Mala rada hlúpe vtipy, často sa nahlas smiala a bez problémov prevzala iniciatívu dokonca aj v posteli. Na druhej strane sa však mohlo stať, že svoj úlovok po prehýrenej noci ráno zavliekla do národnej galérie, aby videl, ako neznámi ľudia hltajú každé jej slovo, zatiaľ čo im bez prípravy rozpráva o vystavených umeleckých dielach. Mnohí muži, s ktorými sa zoznámila, boli jednoducho príliš preťažení. Mysleli si, že je hlúpa sliepka, ktorá sa vyspí s hocikým. To však nebola pravda. Veľa jej vzťahov sa skončilo rýchlo preto, že nevydržala dlho s „obyčajným exemplárom“, teda s mužom, ktorý nerozumel jej humoru. Práve preto si vymyslela jednoduchý test, na základe ktorého už počas prvej noci zistila, či by daný vzťah z jej pohľadu mohol mať nejakú budúcnosť. Len čo úlovok zaspal a chcel sa otočiť na druhú stranu, zobudila ho a s predstieraným hnevom v hlase sa spýtala: „Okamžite mi povedz, kam si mi položil peniaze!“

Doposiaľ sa na tom zasmiali iba dvaja muži a s prvým z nich bola päť rokov. Vzťah s druhým, s Dannym, trval takmer rok, ale pripadalo jej to ako večnosť. Mesiace s ním boli najhorším obdobím v jej živote.

„Veď som ti slúbil, že sa oňho postaráme, drobec,“ počula bratov hlas, keď sa nahá prechádzala po spálni a na parketách nechávala mokré odtlačky. Triasla sa od zimy, ale hnusilo sa jej použiť vlhký uterák.

Áno, slúbil, pomyslela si a pritlačila si telefón k uchu. Slúbil si mi, že sa postaráš, aby s tým Danny prestal, ale tentoraz je to možno nad tvoje sily. Či nie?

Vedela, že taká otázka by bola zbytočná. Ak mal totiž jej veľký brat slabú stránku, potom tú, že sa považoval za neporazi-